

for at undskylde Provstens Optræden imod mig. Nu har han altsaa endelig bestemt sig for Krig, og han skal faa den!»

»Jeg kommer til at huske paa,« sagde Frøken Evaldsen. »Der stod i »Femte Juni« noget om en jysk Præst, som var almindelig bekendt for at vise en nærgaaende Opførsel overfor sine kvindelige Konfirmander. Jeg tænkte et Øjeblik paa, om det kunde være Broberg, der var ment. For saa kan vi jo gøre Manden uskadelig med det samme.«

»Jeg kender ikke Artiklen; men jeg veed, at det er Broberg, der sigtes til.«

»Og tror du, det kan være sandt?«

»Det er det maaske ikke. Men han har engang paa lumpen og haardhjertet Maade forfulgt en stakels Kollega, der havde haft det Uheld at falde i Hænderne paa et løsagtigt Fruentimmer. Jeg betragter det derfor som heldigt, at han nu faar Lejlighed til at dokumentere sin egen Uangribelighed *in puncto sexti*. — Men jeg er bleven ør i Hovedet af den Morfin, og nu skal du gaa. Kald paa lille Jensen. Hun skal komme og slukke. Og vil du gøre mig den Tjeneste at telefonere til Samuelson imorgen tidlig. Sig ham, at han skal faa nærmere Besked om, hvornaar jeg venter ham.«

Da Enslevs Husholderske, lille Jomfru Jensen, et Kvarterstid efter havde ordnet alt for Natten og fra